Bábovička

Byl studený zimní večer. Bělostný sníh se snášel na střechy a věže města pražského. Foukal slabý vítr a na ulicích bylo prázdno. Vánoce. Každý člověk se v tento den uchýlil k lidem, které miluje, rodině nebo přátelům. Kavárny, hospody, kina atd…byli zavřené a všude panovalo ticho. Přesně tenhle moment jsem miloval, všude ticho a klid. Jenom já, klapot bot na tvrdé dlažbě a sněhové vločky pohodlně usínajíc na mých vlasech. Chodím takhle každý rok. Každý rok stejnou cestou kolem chrámu svatého Mikuláše a na horu přes pražský hrad. Zrovna procházím kolem zavřeného obchodu s dětskými bábovičkami Kaderovi a přemýšlím nad uplynulým rokem. Zamyšlený, nevšímajíc si okolního světa, mi na hlavu přistane sprška ledové vody. Zaraženě, s očima vytřeštěnýma stojím dole na chodníku a k uším mi doléhá zvonivý dětský smích. Vzhlédnu, jedno okno je pootevřené a na parapetu položená prázdná sklenice. Okno se nachází nad malým lokálem k mému překvapení otevřeným. Na rtech mi pohrává šibalský úsměv. Pod záminkou ručníku se vydávám do hospůdky. Vždy jsem byl zvědavý člověk se zájmem o lidské příběhy. Rychlým krokem a se vzrůstající zvědavostí v srdci, jak to, že je tento lokál otevřený o vánocích, spěchám k malým, zeleným dvířkám.

Uvnitř je úplně prázdno, jenom velký starý Bernardýn pospává na ručně pletené dečce u topení. Na stěnách, s bílou tapetou s malými kvítky visí staré fotografie, na kterých chlapci tančí s dívkami na ulicích.

„Přejete si?“ Optává se mě vysoký, mohutný muž se širokými rameny. Ve svých rukách, které rozměry připomínají lopaty, svírá malý hadřík. Připadal jsem si před ním hrozně maličký, tyčil se nade mnou s hrozivým výrazem ve tváři.

„Čaj prosím.“ Vykoktal jsem. Chvilku si mně zamračeně měřil, něco zamručel a poté se odehrál za prýskaný pult. Sedl jsem si na stoličku u pultu a pozoroval toho muže. Jeho modré oči byli plné smutku.

Muž vzal do rukou malý růžový porcelánový hrníček a nalil do něj horkou vodu. V jeho obřích rukách působil až komicky. Položil čaj přede mě a odešel utírat stolky.

Přesně před mýma očima byla zarámovaná kresba. Papír byl rozdělen na šest situací. Kresba popisovala komickou scénku, která začínala rvačkou děvčátka a chlapce.

„Tohle namaloval můj syn.“ Ozvalo se vedle mě. Ve své zamyšlenosti jsem si ani nevšiml, že se muž přemístil na stoličku vedle mě.

„To je váš syn na tom obrázku?“ Zeptal jsem se a pohlédl na toho muže. Se svěšenými rameny seděl a v rukách svíral láhev s čirou tekutinou. Zíral smutně na láhev a mlčel.

„Ne.“ Dodal po chvíli a lačně upil z láhve. Mluvil tichým chraplavým hlasem. Hlučně postavil láhev na pult, hlasitě se nadechl a začal vyprávět.

„Byl první jarní den. Sluníčko svítilo a maminka mě poslala hrát si ven. Měli jsme kousek od našeho baráčku pískoviště, na který si nikdo z dětí nechodil hrát, takže jsem měl pískoviště vždy pro sebe. Bylo to takové mé království.

Seběhl jsem dolů po louce mezi staré stromy smrkového lesa a prolezl hustým houštím, za kterým se skrýval prostor mé pevnosti. Po odhrnutí posledních větviček mě čekal šok. Něco, co se ještě nikdy nestalo. Moje pevnost byla dobyta, stráže prolomeny a ještě ke všemu holkou! Můj vztek se ještě zesílil, když jsem zjistil, že si hraje s mojí bábovičkou!

„To je moje bábovička.“ Rozkřičel jsem se na děvče. Otočila se, koukala na mě a potom vyplázla jazyk. „Vrať mi jí.“

„Ani mě nehne.“ A pak se strhla hádka, intenzitou by se dala přirovnat k pěstnímu souboji cti. Nakonec po mě děvčátko mrsklo bábovičku a uteklo pryč. Vítězoslavně jsem se rozhlédl po zpětně dobytém hradu a spokojeně si pohrával s bábovičkou. Když si pro mě přišel otec, slunce už si dávno pohrávalo s paprsky za horizontem. Celý šťastný jsem mu vyprávěl o mém dnešním vítězství, když v tu se před námi objevilo děvče a za ruku vedlo svého otce a ukazovalo na nás. Dorazili jsme k té dvojici a naši otcové se začali zuřivě hádat.

„Nejen, že mi chodíš za ženou, ale ještě budeš navádět toho tvýho spratka, aby ubližoval mojí holčičce.“

„Do mýho syna se navážet teda nebudeš.“ Po této větě padla první rána a pak další a další. Všude lítali nadávky. S děvčátkem jsme stáli opodál a pozorovali tu spoušť, podíval jsem se na bábovičku v mé ruce a přišlo mi hrozně komické, že jedna malá bábovička dokáže dohnat dva dospělé ke rvačce. A došlo mi, že nechci jít v otcových stopách a nabídl jsem děvčátku čestnou pozvánku na pískoviště. V té době jsem nevěděl, že s tím děvčátkem strávím zbytek života.“

Seděl jsem a čekal, jestli bude muž pokračovat. On však mlčel a zíral do napůl prázdné láhve. Po chvilce se zvedl, poděkoval a než sem se vzpamatoval, odešel těžkými kroky někam nahoru po schodech. Moje vlasy už byli dávno suché, dopil jsem čaj, položil na pult peníze a zvedl se k odchodu. Když jsem vzhlédl znovu ke kresbě, která popisovala seznámení, ze kterého později vzešel malý chlapec. Sklouzl jsem pohledem dolů a uviděl jsem fotografii ženy. Byla to stará fotografie, té ženě na ní mohlo být nanejvýš dvacet let. A pod tou fotografií bylo napsáno Ludmila Kaderová * 6. 8. 1960 – 24. 12. 2010

Vyšel jsem na ulici. Stále sněžilo, všude panovalo zvláštní klidné ticho. Cestou domů jsem přemýšlel o muži, kterého tak tížila smrt manželky, že se vyzpovídal neznámému cizinci.